

prešteje, da celo svoto prodajalcu in reč bi imela biti končana. Pa temu ni bilo tako. Poholnikar je namreč nekemu Gugelnu v Marnberškem okraji nekaj denarjev dolžen, pa mu jih ali neče ali pa tudi ne more povrniti. Gugel ga je tedaj tožil, in sodnija je razsodila, da se ima Poholnikar zaradi tega dolga zarubiti — pa kjer nič ni, tam je tudi cesar pravico zgubil; tudi pri Poholnikarji ni sodnija ničesar najšla. Ker pa Gugel nikakor ni hotel verovati, da Poholnikar ničesar nima, zato ga je s svojimi tovarši po vseh sejnih v okolici zasledoval, misleč si, enkrat bo vendar zopet na sejmu kakega junca kupil, brž pa, ko to stori, je dokazano, da ni res, da bi ničesar ne imel, in zarubil mu bodem kupljeno živinče. Kar je Gugel nameraval, to se mu je preteklo soboto v Slov. Gradci posrečilo, kajti prišel je bil njegov pomagač ravno takrat v gostilnico na „Pošti“, ko je Poholnikar denarje štel in jih prodajalcu izročil. Gugel leti takoj s svojimi pričami in s svojo za rubež zrelo razsodbo k sodniji, ter prosi naj se Poholnikarjevi voli zarubijo, in sodnija stori svojo dolžnost. Ko je sodn. sluga Krautbergerjevemu fantu vole vzel ter jih v Lobejev hlev zaprl, si je fant od kraja mislil, da so to šale, pa le prehitro se je prepričal, da je ojstra sodnijska resnica, in se je žalosten brez volov in brez denarjev domu podal. — Danes je pa s svojo materjo prišel fant k sodniji po vole; pa tudi danes se mu ni dovolilo, jih seboj domu gnati, ker ni kos dopričati, da je on, ne pa Poholnikar vole plačal. Kajti fant ne ve, od koga je vole kupil, ne ve, v kateri gostilnici je denarje štel, ker še ni nikdar poprej v Slov. Gradci bil, ne ve nikogar imenovati, ki je bil priča barantanja in pa štetja denarjev. Mati in sin se podasta seveda jako žalostna od sodnije k Lobeju svojih volov gledat, in sta tam pozornost nekaterih vzbudila, ki so na sejmovi dan sami videli, da je fant, ne pa Poholnikar, s svojimi denarji vole plačal, ter so se za priče ponudili in tako bo Krautbergerjevim vendar le mogoče zopet do svojih volov priti, čeravno še le po večkratnih potih k sodniji; voli pa med tem časom vsaki dan 75 kr. pri Lobeji tistemu zajejo, ki jih je dal po krivem zarubiti.

Iz Ptuja. (V denešnji skupščini okrajnega zastopa) bil je v „Sl. Gosp.“ uže omenjeni predlog: naj se ustanovi okrajna hranilnica, sprejet s 21 proti 15 (Živio, ptujski Slovenci Ured.) Proti predlogu glasovali so tudi sledeči 3: 1. Martin Kaiser, ki je poprej gospodu načelniku obečal in drugima dvema odbornikoma obečanje ponovil, da bode tudi on koj o početku za vstanovljenje tega zavoda pridodal 5000 fl., in 3 ure pred tem č. g. župniku Raiču dal desno roko, da bo za predlog glasoval; 2. Šoštarč od sv. Vida, ki je v odboru prvi za vstanovljenje glasoval; 3. prejšnji gostilničar Vojsk, zdajni „Hotelier Woisk“, rojen Velovljavčan, ki je tudi 3 ure pred nami večini navdušeno povdarjal: kako željno uže

on kaj takega pričakuje. Proti koncu predlagal je znani „cigurifabrikant“ Pisk — kaj mislite? Nič druga nego, naj se g. Hermanu pošlje nezaupnica zavoljo njegovega glasovanja pri zemljiščnem davku; ali prof. Žitek ga je s številkami tako pobil, da ga je še večina njegovih mestnih privrženecv sramežljivo na cedilu pustila, ter je za svoj hujskaven predlog dobil le samo bornih 7 glasov. Prihodnjic obširnejše.

Iz Konjic. (Mariborska turška „Stadt-Filialpost.“) Kaj, imate li v Mariboru turško pošto? Inače ni mogoče, ker mestna poštna podružnica bolj pozna poštna mesta na Turškem, nego na slov. Štajerskem. Čujte uganko! Dne 28. t. m. pride v Konjice pismo, ki je bilo 17. sušča v Mariboru pošti izročeno. Napis je bil slovensk z napotkom do adresata: „v Konjicah.“ Poštni odpravnik ali ekspeditor prečrta besedo „Konjice“ in zapiše na strani: „Bosnien!“ — Pismo gre toraj — v Bosno ter dobi pečatov z Broda in bosenskih Konjic; vojaški poštni odpravnik konjiški v turški Bosni je pa vendar svojega posla toliko več, da napiše od zunaj: „retour Marburg“. V Mariboru pride — čez 10 dni! — pismo pravemu pošiljalcu v roke, ki ga potem z novim zavitkom in podčrtanim pristavkom: „Konjice — Gonobiz“ trpinčanja nemškutarških krempejnov zavarje in adresatu pošlje. To zasluži javnega grajanja. C. k. uradnik v Mariboru, ki dobiva plače iz davkov slov. dlan in žuljev, ki ga je menda slovenska mati povila in dojila, ne pozna „Konjice“, ki so 3 pošte od Maribora, ko bi ga bil vsak poštni hlapec lahko podučil, kje da so „Konjice“. Ker pod tem krajnim imenom ni bilo zapisano ime dežele, v kateri so „Konjice“, bi bil vendar lahko pogodil, da Konjice brez dodatka dežele pri mariborski pošti ne more druga biti, nego kraj na spodnjem Štajerskem. Slavno poštno ravnateljstvo v Gradci, kateremu utegne ta dopis do znanja priti, bi pa občinstvu na korist prosili, da nezmožnega odpravnika mariborske mestne podružne pošte skuša v bosenske Konjice spraviti, da mu bodo bosenski Slovani v butico vbili zemljepisno znanje, da se pisma, ki so se v Bosni za „Konjice“, pa brez dodatka: „Konjice v Bosni“ na pošto djale, ne pošiljajo v Konjice na spodnjem Štajerskem!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarjevič Rudolf obiskal je te dni sveto mesto Jeruzalem, ter na Zveličarjev grob položil zlato sree, dar svoje neveste. Kedar se vrne domov, bo z njo na Dunaji poročen dne 10. maja t. l. — Sedanji finančni minister je se hudo zameril nemškemu liberalcem in Judom, ker neče več izdavat drage zlate rente (kder se obresti v zlatu plačujejo, a zlato ima nadavka 17%). Izdajal bode 50 milijonov papirne rente, da pokrije meseca maja nekaj državnega

dolga. Postava o gruntnem davku bila je sprejeta po nasvetu vladinem, z veliko večino, ker je dr. Herbst naenkrat s svojimi nemškimi Pemci drugih dežel nemške liberalce popustil in glasoval s Čehi (gotovo prvokrat v svojem življenju.) Zbal se je svojih volilcev na Češkem, katerih se ni upal na ljubo liberalnim tovaršem z davkom preobložiti. Vsled tega so se ustavovorni liberalci močno razklali in sprli, in „fortšritlerji“, pri katerih sta tudi dr. Schmiderer in dr. Forregger, so se baje v svojej shodnici skoraj tepli, vsaj enega so izbacnili. Grof Wurmbrand (Borlski grajščak) je zopet kvasil, da bodi nemščina državni jezik, a slovenščina, poljščina in laščina deželni, slovenščina itd. pa samo narečje, katero se naj v ljudskih šolah še trpi, a v srednje šole in v urade pa ne sme. Grof Hohenwart ga je zavrnol s tem, da je slovenščina uže pred 100 leti bila v uradih, in dr. Tonkli je protestiral zoper grof Wurmbrandovo blebetanje ter povdarjal nujno potrebo, da minister dr. Pražak sodnijam po Slovenskem naravnost zaukaže slovenski uradovati. No, v odgovoru na interpelacijo slovenskih poslancev je nekaj takšnega namignil g. minister. Ali uže ta betvica je strah nemškimi liberalcem, kakoršni so nekov Weeber in tovarši. Ti so namreč stavili do grofa Taaffeja vprašanje: kaj je minister Pražak zastran slovenskega uradovanja pri sodnijah zankazal in če se s tem ne žali neodvisnost sodnikov? Čudno, Jednakopravnost Slovencev pa se ne žali, ako n. pr. ljutomerska sodnija le take slovenske vloge sprejema, katerim je od notarja legalizirano nemško tolmačenje pridjano? To je vendar uže preveč narobe sveta! Čehi dobijo uže letos v Pragi na vseučilišči filozofični in juridični oddelek s českimi predavanji; kedaj dobimo Slovenci v Gradci saj juridično fakulteto s slovenskim predavanjem? Doplačujemo davek uže dolgo nič menje kakor Nemci.

— Vesteneka baje hočejo v Maribor poslati. No, ljubše nam je desetero Seederjev, kakor pa en sam Vestenek, ki je po noči s pijanim žandarjem v Litiji gledal, kako so njegovi prusački prijatelji slovenskim uradnikom okna pobijali. Naj ga deno, kamor ga hočejo, le k Slovincem ne! — Iz Ogorskega bežijo tropama ljudje v Srbijo, Rumunijo in Bolgarijo, da uidejo davkarskim eksekutorjem, oderuhom in Judom. — V Bosni in Hercegovini razpišejo kmalu nabor 20.000 novincev.

Vnanje države. Grozno nesrečo poroča telegraf iz Turškega: silen potres je lepi otok Hij v Ageskem morji skoraj uničil, 4000 ljudij je usmrtenib, samo mesto Hij, broječe 17.000 stanovnikov, ima 1400 mrtvecev, 40.000 ljudij je brez strehe. Evropski diplomati sedaj tiščijo v Grke, naj se udajo turškim ponudbam zastran nove meje; Grkom se to premalo zdi; državni zbor je razpuščen in v Atenah vse mrgoli vojakov odhajajočih na meje; turški sultan pa je odposlal 4 paše na bojišče. — Raski nihilisti se grozijo novemu carju, če bi dal morivce svojega očeta vesiti; Moskvo so na 3 krajih

užgali; ogenj je bil kmalu ugasnjen; general Skobeljev je domov pozvan; car sam pa misli na velike premembe v cesarstvu. — Železnemu Bismarku tudi časih kaj spodleti: hotel je uvesti vojaški davek in dačo od kuhanja pive pa državni zbor ni pritrdil pač pa je ga pooblastil, naj evropske vlade, zlasti Švajco, pripravi na to, da ne bodo morivcem vladarjev in pomagačem dajali potuhe in zavetja. Angleška mu je prva voljo storila, ker je dala nemškega socialista Mosta, ki je v svojem listu „Freiheit“ slavil uboj ruskega carja, zapreti in pred sodnika postaviti. Na Irskem je vlada začela ljudem orožje pobirati. Prišlo je do krvavih sokobov s policaji. — Francozi imajo boj v Algjeru, kamor so Tunezi ropat prihruli in obersta Flattersa z vojaki vred ubili. Dva vojaška oddelka francoska hitita na bojišče. Bržčas bodo Francozi vzeli Tunis, kar Italijanom močno v nos kadi. — Papež Leon XIII. prejeli so od nemškega cesarja pismo in tudi ruski car je poslal dva poslanika k papežu. Res čudna so pota božja, krivoverski in razkolniški vladarji gredó pomoči iskat k pravemu nasledniku Kristusovemu! Velikih dogodkov smo se učakali!

Za poduk in kratek čas.

Kako so freimaurerji in Judi ubijali ruskega carja Aleksandra II.

II. Dobro leto so zarotniki delali priprave, da usmrtijo carja Aleksandra II. Vodil jih je nemški Jud Hartmann, a gospodična Perovska je lovila pomagačev. Sklenoli pa so na carja prežati v Petrogradu. Tukaj so kmalu zapazili, kako se car vsako nedeljo redno vozi v kosarno Mihajlovo ogledovat vojakov. No, in te prilike se hočejo poslužiti in priprave tako nasnovati, da car gotovo smrt stori. Najeli so v ulici, ki pelja k Mihajlovej kosarni bišo, kder napravijo prodajalnico za sir in mleko. Tako so storili, da bi nihče ne zapazil, kaj delajo. V tihih nočeh, ko je vse spalo, potegnejo „sofo“ od stene in začnejo v zemljo kopati. Ko je navpična jama dovolj globoka, začnejo poprek kopati in rov delati. V nekaterih tednih je rov dokopan pod celo ulico poprečkem. Sedaj napšejo v rov streliva, dinamita, piroksilina, železja, sekanega svinca, prediva. Vse pa je v dotiki z električno baterijo v sirarnici. Ko je bilo vse dodelano, čakali so, da bi se car mimo peljal. V istem trenutku, ko bi carjeve sani hotele smukniti črez rov, nameravali so dinamit užgati. Ako bi se bilo to zgodilo, tedaj bi vse po celej ulici bilo razdjano, hiše z ljudmi vred. Vendar do tega ni prišlo, ker je bil car uže poprej, a na drug način ubit.

Nek Navrockij najel je v Petrogradu stanovanje, kder je na skrivnem nekov Kibalčič, sin ruskega popa, izdeloval vnetljive bombe. Naredil jih je 30. Vsaka ima 4voglati po 8 centimetrov visoki